

NEW YORK TIMESI BESTSELLERITE AUTOR

LORI FOSTER

Somerseti
tüdrukud

Originaali tiitel:
Lori Foster
The Somerset Girls
2020

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Ülle Jälle
Toimetanud Kaie Nõlvak
Korrektoori lugenud Inna Viires

Copyright © 2020 by Lori Foster
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2021.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

B01392421
ISBN 978-9949-82-704-6

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Ruby Doobyle:

Sa oled väga eriline väike tüdruk, võrratu isiksus, tõeline rõõmurull. Sina juba märkamatuks ei jää. Sa olid minu seitsmeaastase tegelase Sadie prototüübiks alates ilusatest punastest juustest kuni suurte siniste silmade, lahke südame ja moemaitсени. Kallis oled!

Ja Patricia Schafferile:

Kui ma palusin oma Facebooki lehekülje lugejatel pakkuda oma nime vabatahtlikult romaani „mitte kõige toredamale“ tegelasele, pakkusid sa ennast! See tähendab, et sa oled tegelikult väga tore, nii et loodetavasti see lugu meeldib sulle. Aitäh, et oma nime pakkusid, kuigi olen kindel, et sina ei ole klatšimoor.

Ja kõikidele teistele vabatahtlikele samuti suur tänu! Olles kirjutanud nii palju raamatuid, ootan tihti teilt, oma Facebooki sõpradelt teisejärguliste tegelaste nimesid.

Kallistan kõiki!

Kallid lugejad!

Taevake, mul on mitmel põhjusel nii hea meel jagada teiega romaani „Somerseti tüdrukud“. Kõigepealt asjaolu, et õed Autumn ja Ember peavad loomade varjupaika. Kui te olete varem minu raamatuid lugenud, siis teate, kui väga ma loomade heaolust hoolin. Nende tegelaste loomine oli nagu oma kõige sügavamate emotsioonide kanaldamine. Nad armastavad loomi sama palju kui mina, aga vastupidiselt minule toovadki nad neid koju kaasa. Annetan igal aastal ühe raamatu mõnele loomade varjupaigale, kus loomi ei hukata, sest kahjuks ei saa mina kõiki loomi koju kaasa võtta. Mu eakad kassid ärrituksid selle peale kohutavalt.

Lisaks kohtub Autumn üksikisaga, kel on seitsmeaastane tütar, keda ta kogu südamest armastab. Selle tüdruku prototüübiks oli üks eriline väike tüdruk, kes on mulle väga kallis. Erkpunased juuksed, suured sinised silmad, iseseisvus ja terane taip ning tihti lõbus moemaitse on võetud armsalt Rubylt. Selle tegelase loomine oli lihtsam, sest ma tunnen ja armastan teda. Palun teadke siiski, et Ruby ei ole kunagi puutunud kokku romaanitegelase Sadie tõsiste probleemidega. Ruby ema on imeline inimene ja võrattu ema, kes on alati tüdart kaitsnud ja armastanud.

Kuna mul on kaks imetoredat õde, meeldib mulle see, et need õed on lähedased. Nad pole sarnased – õed on harva sarnased –, aga nad saavad oma erimeelsustest üle ja armastavad teineteist tingimusteta. Neil on lahkhelisid, aga nad ei pea pikka viha. Pealegi on nad teineteisele vajadusel toeks. Minu meelest peabki perekond selline olema..., aga alati see siiski nii ei ole.

Seega jutustab käesolev raamat emotsionaalsetest konfliktidest ja lõputust armastusest, haiget saamisest ja tervenemisest, kaotusest ja võidust, perekonnast oma heade, halbade, naljakate ja piinlike hetkedega.

Loodan siiralt, et see meeldib teile!

Lori Foster

PS. Autumnile meeldib samuti lugeda ja talle meeldivad andeka Karen Rose'i põnevusromaanid. Täna seega ka oma sõbrannat Karenit inspiratsiooni ja rõõmsate lugemishetkede eest!

Esimene peatükk

Värskendav dušš, jäätis ja raamat, mis tal parasjagu pooleli oli.

Kui Autumn Somerset pahurad sead oma pikapi kasti sai, kor-
das ta mõttes üle hüved, mis teda päeva lõpus ootavad.

Päeva, mis pidanuks lõppema... oh, umbes kolm tundi tagasi.

Sisekujundajana oli ta lõpetanud tööpäeva täpselt kell viis. Jah,
ta oli mõelnud juba siis külmikus ootavale porgandikoogijäätisele.
Tött-öelda oli ta mõelnud sellele seitsaadik, kui maiustus mõni
päev tagasi kohale jõudis. Jäätiseklubi andunud liikmena olid tal
teatavad eelised, näiteks uued maitsed iga kuu. Katse tervislikumalt
toitada tähendas seda, et ta sõi jäätist ainult esmaspäeviti, kolma-
päeviti, reedeti ja pühade ajal.

Nojah, aeg-ajalt tekitas ta ise pühasid. Näiteks köögi koristamise
päev või tööga ühele poole saamise päev.

Või "Ema ei solvanudki mind"-päev. See püha võimaldas tal
süüa lausa kaks kulbitäit.

Aga et oli esmaspäev, ei vajanud ta väljamõeldud püha.

„Aitäh sulle, Autumn.“

Autumn sundis end viisakalt naeratama ja pöördus mehe poole,
kes oli viimase kahe aasta jooksul võtnud koju mitmeid lemmik-
loomi, keda ta ühel hetkel enam ei tahtnud. Sitapea, mõtles Autumn
endamisi, aga ütles hoopis: „Pole probleemi, Ralph.“

„Võtsin esimese põrsa arvates, et see jääb väikeseks. Nagu koer.“

„Jah, ma tean.“ Mees oli arvanud, et võttis minisea, aga tegelik-
kus oli midagi muud.

„Teise võtsin esimesele seltsiks, aga esimene kasvas kiiresti
suuremaks...“

„Saan aru.“ Ja, kuramus, Autumn tahtis oma jäätist. Kui ta peab suhtlema, siis pigem sigadega, kes tal nüüd autokastis puuris vingusid. „Pean minema hakkama, et nad uues kodus sisse seada.“ Üritades kasutada veidi diplomaatiat, jätkas Autumn: „Peaksid kaaluma muid kingitusi kui loomad, mis sa arvad? Ehk meeldiks su lastele kena kiik? Võiksin selle kavandi sulle joonistada.“

„Raha pole.“

Autumn naeratas endiselt ja pakkus õe kõhklematult vabatahtlikuks. „Ember ja mina aitame, eks? Aga ainult siis, kui sa lubad, et rohkem loomi ei võta.“

Mehe nägu lõi särama.

Tore. Üks asi kaelast ära. Emberiga tegeleb ta hiljem.

Õnneks armastas õde loomi sama palju kui tema ise, mis oli tõttõeldada nende ainus ühine omadus peale veresideme.

Selleks ajaks, kui Autumn sigadega tallu jõudis, oli kell üheksa läbi. Nende kuueaastane jahikoer Pavlov tuli talle hoovis vastu, kareldes erutatult auto ümber. Kuna Autumn elas talus, ei pidanud Pavlov tema äraoleku ajal toas kinni olema. Ta pääses koeraluugist alati soovi korral sisse – tema või õe majapoolle või vanemate majja –, aga enamasti eelistas koer külastada lehma, muula või ka kalkunit.

„Tere, sõbrake. Igatsesid minu järele?“

Keskendunud avastamisele, milliseid uusi sõpru Autumn seekord kaasa tõi, ei pööranud Pavlov talle mingit tähelepanu. Ükski koer polnud kunagi teistest loomadest nii võlutud olnud.

„Kibeled kohtuma, mis?“ Kuni Pavlov ringi kargles, hüpates kasti ja maha, lasi Autumn sead suurde aedikusse lahti.

Koer haukus erutusest.

Sead läksid edasi, kärsad vastu maad, ja tuhnisid juba uues elukohas maad. „Need on Matilda ja Olivia.“

Pavlov, kes oli oma nime saanud kuulsa teadlase järgi, läks aedikusse, sest värav oli lahti. Päike värvis taeva lillakaspunaseks ja Autumn ootas, käed aiapostil koos, kuni loomad sõbrunesid. Südame alt läks soojaks nähes, et sead on nii rahulolevad. Väiksem

jooksis rõõmsalt ringiratast. Suurem läks varju ja viskas külili, nautides vabadust.

Kui tihti Ralph neid üldse õue lasi? Autumn oli vaesekesed keldrist üles toonud. Jah, neid oli toidetud ja õled olid maas, aga see polnud piisav. Taluloomadel on vaja värsket õhku ja päikest.

Siin, Uue Alguse talus saavad nad seda... ja palju muudki.

„See on nüüd teie kodu, kullakesed.“ Autumn läks ka ise aedikusse, leidis rohuga kaetud lapikese, kus istuda, ja veetis pool tundi südamlikele loomadele armastust ja kallistusi jagades ning neid sügades.

Viimaks, kui päike puude taha vajus ja sääsed välja ilmusid, läks ta tuppa. Pavlov tuli kaasa kohe, kui värav avanes.

Koer läks alati kõikidest avatud uustest sisse. Tänu sellele ta sellise nime saigi.

Kuna ta hüppas auto kasti, sõitis Autumn lühikese teejupi aeglaselt üle aukude ja väikeste küngaste, et koera mitte liiga palju raputada, ja parkis auto suure talumaja taha kruusaga kaetud platsile. Verandatuled olid automaatselt süttinud.

„Jookseme võidu tuppa,“ ütles Autumn Pavlovile ja pistis jooksu. Koer asus teda kõrvade lehvides taga ajama ja nad jõudsid korraga ukse juurde, Autumn naerdes ja Pavlov haukudes.

Paraku avastas Autumn Emberi end ootamast, kui oli jõudnud esikus paar sammu teha.

„Oli ka juba aeg!“ Ember tõusis diivanilt, kus oli lapanud disainiajakirja. „Kus sa olid? Kell on palju. Ja, uhh, Autumn, sa haised.“

„Tore ka sind näha.“ Autumn unustas hetkeks duši ja läks kööki kraanikausi juurde, kus pesi käed küünarnukkideni puhtaks.

Pavlov sõi toitu, mille Autumn talle kaussi pani, nagu poleks kuu aega süüa saanud, aga nii see koeral käiski, ja jõi siis häälekalt, pritsides vett laiali. Viimaks tervitas ta ilaste lõugadega Emberit.

Ember ütles naerdes: „Sa oled tõeline põrsas, Pavlov.“

Põrsastest rääkides...

Kui Pavlov elutuppa oma suurele pehmele asemele läks, vangutas Ember pead. „Ta vist magab täna sinu juures?“

Pavlovile meeldis vaheldus, ööbides kordamööda Autumni, Emberi ja vahel koguni nende vanemate või palgatud töömehe Mike'i juures. „Tundub nii.“

„See koer on nii heitliku loomuga.“

„Ta armastab meid kõiki.“ Küsimata, miks õde siin on, võttis Autumn sügavkülmast jäätise.

„Kas see on su õhtusöök?“

Soovimata oma söögiharjumuste üle vaielda, osutas Autumn lusikaga õe suunas. „Pakkusin sind täna vabatahtlikuks.“

Ember vajus ägades laua taha toolile. Ta tundus oma suvekleidid ja nunnudes rihmikutes värske ja ilus. Tema tumedad juuksed, mis sarnanesid Autumni omadele, ehkki neis olid salongis tehtud punased triibud, ei tundunud tuhmid ega olnud higist läbi imbunud.

Ember ei higistanud vist küll mitte kunagi. Kui ta poleks olnud Autumni õde, oleks Autumn teda põhimõtte pärast vihanud.

„Ralph andis meile kaks siga, üks neist minisiga – vist – ja teine kindlasti mitte. Panin nad aedikusse, mis selgitab seda meeldivat aroomi.“

„Milline tropp! Kaks koera, kass, part ja nüüd sead? Miks ta ei saa aru, et ta pole loomasõber?“

Õnneks olid nad koertele ja kassile hea päris kodu leidnud. Taluloomadega oli keerulisem, kuna nad ei tahtnud, et loomad toiduks müüdaks. „Sellepärast ma su vabatahtlikuks pakkusingi. Lubasin talle, et ehitame tema lastele kiige tingimusel, et ta *ei* võta rohkem loomi.“

Ember pööras huuleläikega kaetud huulte nurgad allapoole, pidas kulmu kortsutades aru ja noogutas siis otsustavalt. „Mul peaks olema piisavalt puidujääke, et midagi ilusat valmis meisterdada. Hea mõte. Sina joonistad ja siis aitad selle mul kokku panna, nii et sobib kenasti.“ Ta tõstis käe.

Autumn andis talle laksu vastu peopesa. „See on kohapeal välja mõeldud geniaalne plaan, aga ainult siis, kui sellest ka tegelikult kasu on.“ Loomade päästmise küsimustes olid nad peaaegu alati ühel meelel. Nad sobisid koos loomade varjupaika juhtima.